

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Matecka

przy udziale Prokuratora Marka Kryszkiewicza

po rozpoznaniu w sprawie **A. W.**, syna T. i B. z domu R., urodzonego (...) w Ł.

podejrzanego o czyny z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego w dniu 17 marca 2016 roku

na postanowienie Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 8 marca 2016 roku, w sprawie sygn. akt II Kp 26/16

w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz § 18 ust. 2 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 1 oraz § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801)

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych czterdzieści groszy) tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej podejrzanemu z urzędu w postępowaniu dotyczącym rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w Łęczycy w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 marca 2016 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II Kp 26/16, Sąd Rejonowy w Łęczycy na podstawie art. 258 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k. postanowił przedłużyć stosowanie w stosunku do podejrzanego A. W. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na dalszy okres tj. do dnia 16 czerwca 2016 roku, g. 15:05.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem obrońca podejrzanego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, tj.:

- art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 92 k.p.k., polegającą na przyjęciu, iż istnieje obawa, że pozostając na wolności podejrzany może podjąć działania zakłócające czy prawidłowy tok postępowania karnego, w szczególności ukrywać się, podczas gdy nie ma żadnych okoliczności, które mogłyby w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego powodować ze strony podejrzanego taką obawę;

- art. 258 § 2 w zw. z art. 7 i 92 k.p.k. – poprzez przyjęcie, iż samo zagrożenie surową karą powoduje konieczność stosowania tymczasowego aresztowania, przy jednoczesnym braku uprawdopodobnienia okoliczności, które mogłyby świadczyć o istnieniu obawy utrudniania prawidłowego toku postępowania, zaś w świetle okoliczności niniejszej sprawy nie ma podstaw do przyjęcia, że ze strony podejrzanego mogłaby zachodzić obawa, że będzie on w jakikolwiek sposób utrudniał toczące się z jego udziałem postępowanie;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż niezbędnym dla zapewnienia prawidłowego biegu postępowania konieczne jest zastosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, podczas gdy wystarczającymi będą środki zapobiegawcze o charakterze nieizolacyjnym.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne.

A. W. jest podejrzany o to, że w dniu (...) w miejscowości O. woj. (...), używając przemocy wobec B. T. polegającej na odepchnięciu jej oraz groźeniu wskazanej pokrzywdzonej spowodowaniem uszczerbku na jej zdrowiu, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci 4 butelek alkoholu o nazwie (...) o pojemności 0,2 l każda, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne – to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych wykazał na istnienie ogólnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu przestępczego. Świadczą o tym choćby dowody z zeznań pokrzywdzonej B. T. oraz świadka S. S..

Sąd Rejonowy przedłużając stosowanie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego trafnie wskazał na występowanie przesłanki szczególnej stosowania tymczasowego aresztowania zawartej w art. 258 § 1 pkt. 1 k.p.k., w postaci obawy utrudniania przez podejrzanego dalszego toku postępowania.

Podejrzany nie ma stałego miejsca pobytu. Istnieje zatem obawa ukrywania się przed wymiarem sprawiedliwości.

Trafną jest również teza, iż w analizowanej sprawie ma zastosowanie przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k., albowiem podejrzanemu grozi surowa kara pozbawienia wolności przy uwzględnieniu wagi i charakteru zarzucanego przestępstwa oraz działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k.

Realnie grożąca surowa kara może wpływać na działanie podejrzanego, który wprawdzie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale złożył wyjaśnienia sprzeczne z relacjami pokrzywdzonej. W obawie przed surową karą podejrzany może podjąć działania destabilizujące postępowanie karne i podjąć próbę nawiązania kontaktu z pokrzywdzoną oraz świadkiem, których zna, w celu nakłaniania ich do zmiany złożonych zeznań.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie znajdują pełne potwierdzenie przywołane przez Sąd I instancji przesłanki wymienione w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w art. 258 § 2 k.p.k., które trafnie legły u podstaw przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania wobec A. W..

Sąd I instancji słusznie przyjął, że dalsze stosowanie wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego jest niezbędne do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania na jego obecnym etapie, zaś inne środki o charakterze wolnościowym nie byłyby wystarczające.

Czas na jaki zostało przedłużone stosowanie tymczasowego aresztowania nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla wykonania dalszych czynności postępowania przygotowawczego.

W sprawie nie ujawniono żadnej negatywnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania wskazanej w art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Ponieważ podejrzany w postępowaniu przed sądem odwoławczym korzystał z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, zaś koszty tejże pomocy nie zostały uiszczone w całości, ani w części na podstawie § 18 ust. 2 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 1 oraz § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801) należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 180 zł wynikającą z § 17 ust. 2 pkt 1 powołanego rozporządzenia, pomniejszoną o połowę stosownie do przepisu § 18 ust. 2, pomniejszoną o połowę stosownie do przepisu § 4 ust. 1, powiększoną o 23 % podatku od towarów i usług stosownie do przepisu § 4 ust. 3 rozporządzenia.